

PŘICHÁZÍM SAMA K SOBĚ
Jaroslava Kutheilová

Copyright © Jaroslava Kutheilová, 2010
Cover photo © Libor Stavjaník, 2010
Layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-99-6

Sebenalezení

Světlý podzim,
zákmit ten roztržitý
sám nad sebou.
Vstupenky listí
předplatné mají
na hladině vodní,
kdy vrba pokladní
se marně rozpomíná
na odpuštěné dluhy.
Brázd pruhy mají
napínavý děj,
jež prodloužen je
v rýhy na dlaních,
kopců vzdutých
jako Boží hněv.
Vpíjí se krev podzimu
po horké bitvě léta.
Sníh utajován
prýští v rampouch,
jinovatku, zmrázky,
jdu s čelem odkrytým,
stín obestřenými vlasy,
jdu sama sebou odváta,
sobě i jiným líčit
sežehnuté řasy.

Dušíčková

Do ticha naběhlých dlaní podzimu
natřásá zima peřinu,
jde tam, jde vstříc sobě,
nejlépe bývá na hřbitově.
Jsoucno a minulost
tam leští pomníky
a růvek, kde nikdo nepoloží
vzpomínku,
právě ten stojí za zmínku.
Tam pokládám své srdce – vřesoviště,
když růžový nach
pálí sám o sobě,
aby se zbytečným nezdál.
Nic není zbytečné,
ani pohledy netečné,
ani ten růvek,
jenž od srdce odpadl
a cizím přirostl k srdci,
jak budoucí místo spočinutí.
A tam, kde nezavoní chvojí
a stuha nemihne se bílou,
tam se skláním, setkavši se
s bezejmennými,
snáze rozpomenu se na nebožky,

jež mne křtily,
pomníky omšelé,
vy jste mne oslovily.

Zamyšlení

Svítivé šelestění listů,
vnořeno do kmene stromů,
kmínek trochu přihnout
k blyštivosti
sedrané kůry.
Hmota od ducha oddělena,
hladem po soustu nehmotném,
duch zasut
do mízy v odpočivném spánku,
duch dřímá
a tělo nad ním hřímá.
Jen ji tak mít,
tu krotitelku těla,
kdy duše se vyřine
jak poraněná tepna.
S řídkým obinadlem chvátám,
kež prosákne mě
a druhým ať prosákne košili,
kež bychom se všichni
tak krásně zranili.

Přímý směr

Ještě mi dej
ten nalezený,
pokroucený list
z pokáceného dubu,
já budu také tak pevná
v našem odhodlání,
kdy míra souznění
se vrší v poloprázdné dlani.
Na hrázi rybníka
leží strom s vykotlaným kmenem,
tam dýchni lásko
svým tajupným stenem,
strom pozdvižen
a svlažen právě tím,
co nejvíc bolí,
spadlou větví určí směr,
jímž je nám brázda v poli.

Koncem října

Uondán říjen
shazováním listů.
Jeho chvění
na prameni v lese uléhá.
Zářnost nerozhrnutých mlh
snivě se dívá
a zhasínání jisker
sršícího západu
tolik námahy nedá.
Ani poslední hvězda
není takbledá.
Prach k pročištění čistoty
lehce se zvedá.
Záchvěv listů
snoubí se s chvěním lidí.
Vidí bystře a svěže,
k adventu říjen vidí.
Zásnuby tichých těl stromů
a hlasitých duší ptáků.
List prudkým vichrem
smeten do kotliny,
tísněna sama sebou,
přicházím do krajiny...

Sestře

Dej mi květinu
sluncem pobledlou,
věř v úžas vytepaný časem
do milosrdenství nastavené dlaně
s plátky okvětními.
Nech se zdát sama sobě,
poruč srdci,
aby tak nebušilo
a v něm se zabydli,
nenech se nechat trčet,
odvátá svou bázní
z křivolakých ulic.
Nezhasínej sama sobě,
ani jiným.
Překocená svíčka ulpívá voskem.
Ty rýhy ve dřevě zaplnit
zase nech.
Pozor však na příliš
matnou plochu.
Oči se ti lesknou steskem?
To snáze vyleštíš ten smutek,
stesk a strach.
A dívej se pozorně jarním oknem,
že svítit může kámen
i jeho jemný prach.

Vidění

Co vězí v pocitu
nad jiné neskutečném?
Ta hlava bolavá
a v ní snad milión myšlenek
s odvrácenou tváří
valících se dnů.
Uber z neděle pár vět
z mlčení složených
a vstup do chrámu,
který nevysvěcen
kadidlo si šetří
na hostinu hladově
nepozvaných.
Vodu světím odpuštěním hříchů
a ke dnu klesá kál.
Jdu se tiše kát,
neoslovena, zasuta.
Ticho tříští úlek.
Nevyzrazené tajemství noci
hlásí se o své právo.
Usínám raději sama,
obuta a oblečena.
Tříští světla uondána,
klesla na polštář.
Damašek paprskovitě obtáčí hlavu...

Plná dlaň

Blíží se Ježíš zmrtvýchvstalý,
do kolébky se malý rodí
a nás hříšníky za ruce vodí.
Bože, dej mi sílu břímě nést
a neranit a nerozplakat
a v srdcích ztvrdlých
rytmem času
vždycky zjara kvést.
A když nemohu už unést
chůzi bolavou,
přetavím v rychlý tanec lidí,
kteří věří v Tebe, nebo ne,
já Ti dám, můj Bože,
chůzi vyvrácenou
mimo obvyklý směr,
ber, můj Bože, moje lásko,
plnou hrstí, jen si ber.